

עולם האשה

האם את יכולה להשיג מבעלך כל מה שאת רוצה ?

חלק ממה שאת רוצה ? מעט ? לא כלום ?

איך משכנעים בעל

צילה מנוסי

שושנה דמארי

גליה טופול

מיקי אמדורסקי

ברטי הלפרין

יצרי אווירה אינטימית. חשוב מאוד גם לא לקפוץ עליו ישר. כשהוא בא הביתה: קודם כל — אמבטיה חמה, משקה, עיתון, מגווח.

והעיקר: כל זה יפעל — רק אם בדרך-כלל שוררים במשפחה יחסים טובים.

● זמרת שושנה דמארי:

רק הבנה הדדית. אם הוא לבין אותך. ממילא הוא ימלא את רצונך. מובן שגם את צריכה להבין לרוחך, לוותר לו — הרבה אפילו — לא לבעוס כשהוא לא מסוגל להתפנות אליך. מצאי לך תע-סוקה. אל תשבי ותצפי ממנו שישילים לך את החסר בבילויים או בכסף.

● שחקנית רחל אצמא:

הטריק הוא בהבנה הדדית. כשבעלי עסוק או לא יכול למלא מה שאני מבי-קשת — אני מוותרת. אבל — שומרת לעצמי את הזכות לפעם הבאה. החוכמה היא לדעת לפנות לגבר ברגע הנכון — את יכולה להשיג ממנו הכל.

האינסטינקטים

החייתיים

● אשת ראשי-העיר כרוזיה נאווי:

אני אישית לא הצלחתי ביותר לגרום שבעלי יעשה את רצוני. אולי בעולם הבא. משום כך אינני מפריחה בבקשות. התוצאה: כשאני כבר מבקשת, אני בדרך-כלל משיגה את מבוקשי.

השיטה, ברוב המקרים, פשוטה: אני פונה להגיון. כשלא הולך — אני מוותרת. רק לעיתים אני מחליטה שאני רוצה משהו בכל מחיר. או אני מפעילה את הגשק הסודי שלי: אני מאיימת על בעלי שאקצץ את שערי לתספורת קצרה. עד היום, במשך 22 שנות נישואיני, זה פעל.

● אשת-זמר, מיקי אמדורסקי:

את צריכה לתת לו את ההרגשה שהוא הגבר. וגם אז זה לא תמיד מספיק. אצל בעלי, כשהוא מתעקש, אני מפעילה את האינסטינקטים החייתיים-נשיים שלי, שי הוא מגדיר אותם כחוליים. ואם גם זה לא עוזר — וזה קורה לפעמים — אז כדאי לא להמשיך להתעקש. עוברים לסדר היום.

רעיון מוצלח נוסף הוא — פשוט לא לחרוג בדרישות מגבולות ההגיון. בנושא המתנות, למשל, פיתחתי לי שיטה כזו: אני מזכירה לבני מבעוד מועד, ככה ברמז — עד שהוא קולט את הרמז. וכשאני מקבלת את המתנה, אני מזכירה לו בחודה גם את המתנות הקודמות שקיבלתי — וכך מכינה כבר תוכנית חומש.

● אשת „מדינת-ישראל" ברטי הלפרין:

רק בדיפלומטיה. מבלי שזה יהיה מור-גש. וברגע הנכון. כוח ועקשנות אף פעם לא יעזרו. אינך יכולה לדרוך לו על היבלת — ועוד לצפות שיחידך אלייך. בחיים זה תמיד תן וקח — גם עם הבעל.

רק לשמן את הגלגלים: כשהבעל בא הביתה, לשים-לב שינוח, יירגע, ימצא בית מסודר, ואז זה הולך מעצמו: קצת מתחננים, קצת מתחנפים, קצת מתמוז-מוזם — והעסק זז.

כמו שאמרתי — העיקר להיות משוכ-נעת.

תני לו

הרגשת חשיבות

● חכמת שולמית אלוני:

היי נחמדה. תני לו הרגשת חשיבות. הרשי לו לפתוח את הפה ולדבר בלי הג-בלה, והתקדמי בזהירות: זרקי משפט שאלה זהיר, ועצרי. הסתכלי ישר בעיניו,

● אשת-שחקן גליה טופול:

העיקרון הוא להיות צודקת. כשאני מבקשת מחיים משהו, אני תמיד משיגה את זה, כי מעולם אינני מבקשת סתם. אף פעם אינני רוצה שיוירד לי את הכוכבים מהשמים.

● אשת הנדסאי-כנאי שרה קישין:

השיטה שלי היא — בחן ובקוקטיות. אף פעם לא בלחץ. מעולם אינני מעמידה את אפרים במצב של או — או. אני מנסה להביא אותו לרעיון שגם הוא בעצם רוצה את מה שאני רוצה. בכלל בארץ האמנות הזו של להציא דברים מהגבר לא מפותחת. הנשים האירופאיות הן אלופות בזה. אנחנו הישראליות מחו-נכות לגישה יותר דוגרית. אין לנו הומן והסבלנות והאוירה המתאימה לשחק את המשחק הזה. אולי בדור הבא, מי יודע.

● נרפיקאית צילה כנזי:

אני אישית מעדיפה את ההיפך, להיות משוכנעת. אשר לביצוע, צריך לדאוג

המיפלצות שלי

פרנסה מצויינת, הבחירות האלו

הילדים רוצים לעבוד בבחירות ולהרוויח קצת. שיהיה להם לבריאות.

היה זה לפני שלושה ימים כשגיליתי שהם הפכו מחובבים לפרופסיונאליים. לאזוני גוני בה השמועה שלמישהו שם הבזיק רעיון גאוני, והקואופרטיב קפץ על המציאה ואימץ לו אותו: מי אמר שצריך לטרוח ולחלק את הכרוזים? מדוע לא לקבל אותם — ולהשמיד אותם?

קשה לומר ששמחתי לשמוע זאת. תפסתי את אריק ושאלתי אותו, ככה בשקט, בצד: „אריק, זה לא קצת גניבה, מה שאתם עושים, לזרוק את הכרוזים לירקון?" הוא השיב לי במבט מבטל: „אמא, בחייך, ממתני כבר את גם כן התחלת להבין בפוליטיקה?"

אני לא יודעת אם הבחירות המסתיימות עלינו לטובה הוסיפו משהו להשכלה הפור-ליטית של הארטיסטים שלי, אבל בקשר להשכלה הפינאנסית שלהם אין לי ספק. זרע הדימוקרטיה ניטע בהם לנצח, ומהיום והלאה הם יזכרו תמיד שבחירות זה עסק גדול לגדולים, ולא רק לגטנים.

הכל התחיל כשאזיה עסקן זריו החליט לנצל את ילדי השכונה שלנו כדי לחלק את הכרוזים של מפלגתו בין האוכלוסייה המקור-מית. מאחר שהילדים הם כוח-עבודה זול, הוא הגיע כנראה למסקנה שהוא יכול לחסוך למפלגתו כמה לירות טובות. ואולי רצה לשמור את החיסכון לכיסו, אני יודעת? העיקר שהשלישיה שלי יחד עם שאר ילדי השכונה, החלה עוסקת בשעות אחרי-הצהר-ים בהזקוקת כרוזים.

תוך יומיים שלושה התארגנה הפעולה ודפקה בשיטת הנרטיב-הנע, המטה, כרגיל בכל דבר-עבירה, נקבע בביתנו. אריק אירגן שירות-הפצה שהתפשט הרחק אל מעבר לי-חומי השכונה. מישהו — הוא לא רצה לספר לי מי, אבל לי יש את החשדות שלי — יצר קשר גם עם מפלגות אחרות, והי-פרנסה זרמה בשפע. אריק השתייך למטה-הפעולה, עסק בתיכנון ואירגון. רוני היתה אחת מקבוצת המחלקות בפועל, שהתרוצצו ועשו את העבודה הממשית. תמיד זה יוצא להם איכשהו ככה, שאריק יושב ונותן פקודות ורוני עובדת כמו חמור. ודנה, למרות שבני-גילה האחרים לא התקבלו לקואופרא-טיב, הצליחה להסתגל פנימה בגלל הפרו-טקציה של אחיה, חבר המסכיל.

כמה בדיקתם השתכרו מחלוקת הכרוזים ושאר שליחויות פוליטיות, אינני יודעת. „אמא, אני שואל אותך כמה את מרויחה?" זקף אריק כשניסיתי לגלות. מכל מקום, קופות-החיסכון של שלושתם נעשו כבדות כהונן. לא ראיתי כל חיסרון בדבר: אם